

**D. Marcvs Evangelista. Rodolphi Gvaltheri Tigurini in
Euangelium Iesu Christi secundum Marcum Homiliæ
CXXXIX.**

Gwalther, Rudolf

[S.l.], 1570

VD16 W 1048

Homilia LXXXII. Et obtulerunt ei puerulos, ut tangeret eos: discipuli autem obiurgabant eos qui offerebant. Id uerò cùm uidisset Iesus, indignatus est, & dixit eis: Sinite puerulos uenire ad me, & ne ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71833](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71833)

Part, cum extrema crudelitate & iniquitate coniunctum est. Peccatur item, quando sub coniugij
prætextu religionem & quam Christo debemus fidem prodimus ipsi, aut alios ad superstitiones cum
coniugibus infidelibus relegamus: immemores planè præcepti, quo Christus nos propter ipsam paren-
tes, uxorem & liberos relinquere iubet. At omnibus istis optime medebitur pietas & religiosa ver Marc. 10.
hij Dei obseruantia, que fidos coniugij custodit, & sanctam Dei sponsam nos efficit per Christum Lucæ 14.
Iesum: cui debetur benedictio, honor, gloria & potestas in æternum. Amen.

Et obtulerunt ei puerulos, ut tangeret eos: discipuli autem obiurga-
bant eos qui offerrebant. Id uerò cum uidisset Iesus, indignatus est, & di-
xit eis: Sinite puerulos uenire ad me, & ne prohibeatis eos: nam talium
est regnum Dei. Amen dico uobis, quicumque non acceperit regnum
Dei ut puerulus, nequaquam in illud ingredietur. Et cum cœpisset eos
in ulnas, impositis manibus super eos, benedixit eis.

Disputauit Dominus noster Iesus Christus de coniugio, cuius dignitatem contra diuortiorum Argumentum
auctoritate temerarios argumentis ex prima illius institutione petitis asseruit. At quia coniugij & usus præ-
sentis loci.
fructus præcipuus sunt liberi, quos Latini non temerè illius pignora dixere, commodè nunc de his
sermonem instituit, docens, in qua nam apud Deum existimatione sint, & quid in illis instituendis
parentes possimam spectare debeant. Est ergo locus hic multa & diligenti consideratione dignissi-
mus: cum quod liberi non familiariter modo uerumetiam totius reipublice seminarium sunt, ex quo
illa adulescere & conseruari solet: tum quod in illis educandis parentes uel negligentia, uel supersti-
tione, uel institutione præuata plurimum hodie peccant: quorum peccata non ipsi modo uerumetiam
communi patrie uitio & fraudi esse consueuerunt. Quibus omnibus probè medebitur præsentis hi-
storia consideratio, que tribus omnino partibus constat, quas ex ordine uidebimus.

Primo parentes producuntur, qui huic tractationi occasione dederunt. Veniunt illi, & suos libe- l. Parentes
ros, paruulos adhuc & infantes, Christo offerunt, ut illos tangeret, uel (quod Marcus annotauit) Christo offer-
ut manus illis imponeret, & bona faustaque imprecaretur. Nouit illos haud dubie, quod Christi con- rit paruulos.
tactui suo multis mederi, & uerba eiusdem cœ effectum coniuncta esse uiderent. Putant ergo suis quoque Mathæi 19.
infantibus plurimum diuine gratie accessurum esse, si illos suo tactu & benedictione dignetur.
Habemus in his fidei exemplum, imperfecta quidè, non tamen omnino inefficacia aut inutilis. Fidei imperfe-
enim est, quod de Christo magnificè sentiunt, & ex illo maius aliquid sperant, quàm homo uulgari- & exemplum.
prestare possit. Imperfectione uerò arguit, quod contactui Christi necessarium esse arbitrantur, nec ut
ipse paruulis gratia & salutè conferat petunt, sed ut pro illis orando eam à Deo impetret. Nondum
ergo Deum uerum esse intellexerunt, qui cum patre unus & idem sit, & cum illo omnia cõmunia ha-
beat, & proinde propria uirtute quosuis saluare queat. Interim fidei huic quantũuis infirmæ & im-
perfectæ suum quoque robur & fortitudo non contemnenda iubeat. Est enim Christi plerisque, exosum
esse sciunt, pharisæis autè imprimis, quos aduersus illam conspirauisse & de sectatoribus ipsius excom-
municandis decretis fecisse, Ioanнес scribit: tamen illorũ præsentiam non metuunt, ut illos Christi pu-
deat, cuius aliquè gustum iam animis suis conceperunt. Seruit hoc institutioni, ut primùm glificenti-
in nobis fidei initia foueamus, & postea timore Christi ueris hominũ edictis & conatibus prese-
ramus. Neg, nos terreat nostra siue infirmitas siue imperfectio. Nec enim hanc fastidit Christus, si-
cui iam sepe dictum est, & horum quoque exemplo abundè docetur, ut postea suo loco uidebimus.

Secunda pars discipulorum de facto parentum iudicium exponit. Obiurgabant (inquit Marcus) II. Discipuli
eos, qui paruulos Christo offerebant. At nimis incogitanter iudicium præcipiant, dum ea modo obser- parentes ob-
uant, que ipsis primò fronte occurrebant, nec ea in mentem reuocant, que ex Christo non semel audi- iurgant.
uerant. At uirantur enim neminè ad illũ accedere debere, nisi qui uel aliquo morbo liberari cupiat,
uel docentem audire uelit. At paruulisti nec morbo laborabant, qui diuinã Christi uirtutem exige-
ret, nec doctrinæ adhuc capaces erant. Ideò ineptũ uideatur, illos ad Christũ adducere. Deinde quia in

Christo regnum terrenum somniabant, absurdum ipsis videretur, illi negotia eiusmodi ex libere, quam a mulierculis potius quam a viris principibus & circa maiora occupatis, tractari debeant. Ita verbi exemplum hu- mane rationis in Christi my- sterijs. Psal. 22. 27. 139. & 6. Ierem. 1. Deute. 6. & c. Marc. 9.

Anabaptista. 1. Corinth. 7. Luca 1.

Hosee 13. Ierem. 19. 2. Reg. 21.

Psal. 84.

III. Christi de infantibus sententia & do- ctrina.

Infantes Chri- sto adduci de- bent. Gen. 7.

Christo regnum terrenum somniabant, absurdum ipsis videretur, illi negotia eiusmodi ex libere, quam a mulierculis potius quam a viris principibus & circa maiora occupatis, tractari debeant. Ita verbi exemplum hu- mane rationis in Christi my- sterijs. Psal. 22. 27. 139. & 6. Ierem. 1. Deute. 6. & c. Marc. 9. si rem ipsam propius inspicere voluissent, multa erant, quae illos poterant monere, ne indignos pre- rent, pueros ad Christum adduci. Nec enim ignorare potuerunt scripturae loca, quae pariter ad ipsi matris vero Deo cura esse testantur, & eorundem educationem senioribus summa diligentia comen- dant. Sciebant praeterea, Christum ipsum ex Maria virgine infantem natum fuisse, & solus gratia- bus adoleuisse: unde promptum erat colligere, eos ab illo sperni non posse, quorum infirmitatem ipse in propria persona esset expertus. Nec multo ante grauis illa de primatu disputatio inter illos pu- rat oborta, in qua Christus puerulo usus fuerat, & illum ipsis imitandum proposuerat, & infantes sine puerulos omnes magnifice commendarat: denique, illos in se credere testatus erat. Et licet aliorum omnium fortassis facile obliuisci poterant, nunquam tamen animis illorum excidere debuissent gratia illa Christi cominatio: Quisquis scandalo fuerit vni ex pusillis istis, qui in me credunt, melius est ei, si circumponeretur saxum molare circa collum eius, & projiceretur in mare. At omnibus his non me- uentur, adeo illos excocauit quam ex suae rationis figmentis conceperunt, opinio. Horum similes comi- non sunt hodie Anabaptista, qui cum credentium infantes pro sanctis cenferi, spiritus sancti capere esse, & ad saeculus simul & regnum Dei pertinere, negare non possunt: tamen illis nulli in ecclesia locum esse volunt, & a baptismo excludunt, eo quod fidem in Christum profiteri nondum possint. Est autem hoc singulare diaboli stratagemata, qui ut humanum genus facilius perdat, infantium salutem nonquam non insidiatur, idque non per eos modo, qui illos vel indulgentia nimia, vel praua institutione corrup- tunt, verum etiam per impostores, qui sub religionis praetextu illos a Deo & ecclesia Dei consensu alienos faciunt. Sic olim infelicibus parentibus persuasit, ut se Deo gratissimum cultum praestarent, si liberos suos aut viuos exurerent, aut per ignem traductos nefarij superstitioibz con- secrarent. In Papatu vero monasteria excogitauit, quibus inclusi pueri & puella miserae additi re- rantur, & non modo scortationibus & nefarijs libidimbus seruirent, verum etiam omnem Christi legis cognitionem amitterent. At nostro hoc seculo, quo Euangelij luce Deus splendidius accendit, a dia- blica praestitit excutat, qui non contenti ecclesias & respublicas seductiois furoribus turbasse, in superstitiosos ab ecclesiae consortio eiciunt, in quo solo sub Christi protectione aduersus ipsius inuidias tui esse pote- rant. Agnoscamus ergo veteris hostis nostri dolo & vigilemus, ne dum nimis pij & religiosi esse ve- lumus, in ipsum Deum impij, & in charissima pignora crudeliter esse deprehendamus.

Sed transeamus ad tertiam historiae partem, qua docetur quid Christus in ista causa fecerit & pronunciarit. Primum indignatur discipulos. Grauem ergo hunc lapsum fuisse oportuit, qui Christus quo nihil mansuetius unquam orbis vidit, mouit, ut ijs indignaretur, quos sibi ex toto hominum genere in peculium elegerat. Et sane non leuis hic error fuit, si rem ipsam consideres. Partem enim quantum in ipsis erat, puerorum saluti obstabant: partim vero parentum fidem labefactabant, quae potius confirmanda & fouenda fuerat. Deinde parentes simul & discipulos ad se vocat, sicuti Lucas scribit, & simul addit: Sinite puerulos venire ad me, & ne prohibeatis eos. Causa: Quia talem esse regnum Dei. Nec talium modo, sed nullorum praeterea, nisi qui tales fuerint. Nam certissimum vobis edico, quod quicumque non acceperit regnum Dei ut puerulus, nequaquam in illud ingressus sit. Quae sententia cum eo plane conuenit, quod prius dixit, quando pueruli exemplo illos ad humilitatem hortatus est. Nec ista modo dicit Christus, sed quod dicit factum confirmat. Nam in vultu acceptos complectitur, & manibus impositis benedicit, & c. Hinc vero duo nobis in genere distinkta veniunt.

Primum est, infantes credentium Christo adduci debere. De omnibus enim his ex Christi verbis argumentari licebit: Quoruncumque est regnum Dei, ij ad Christum adduci debent. Infantium qui ex fidelibus nascuntur, est regnum Dei. Ergo ijdem Christo sunt adducendi. Minor est ipse Christus in presenti affirmat, & ex saecularis promissione eiusdem veritas dependet. Abraham enim dictum fuit: Ero Deus tuus & seminis tui. Et ne de adultioribus modo hoc intelligeretur, paruulos octauo a natiuitate die circumcidi voluit Deus, ut omnibus constaret, ipsos inter suos con- federatos cenferi debere. Ad Christum vero adducuntur infantes, quando per baptismum in eccle-

nam recipiuntur, quæ Christi corpus est. Quia enim doctrine per aetatem nondum capaces sunt, nul-
 la alia hoc Christo adducendi ratio superest, nisi quam modò diximus. Hinc est, quòd Apostoli co-
 las familias baptizarent, quando patres Christi fidem recipiebant. Et ab iisdem paruulos quoq; ba-
 ptizatos fuisse veteres fatentur, inter quos Augustinus infantium baptismum Apostolicam traditionem
 esse, non dubitauit dicere. Arguuntur ergo & confutantur hoc loco Anabaptista, qui eundem dia-
 boli inuentum & summam in Ecclesia confelationis seminarium esse clamant: nec argumentis
 alij nituntur, quam quorum absurditatem vel caecus videat. Primò enim Apostolis dictum esse
 auctoritate prædicent Euangelium, & baptizent in nomen patris, filij & spiritus sancti. Et ordi-
 nem verborum mordicus virgendo, paruulos baptizandos esse negant, eò quòd prædicationis Euan-
 gelice nondum capaces sint. At perperam ad infantes torquetur, quòd in adultis obseruare iussit
 Christus. Et si verborum pugnas sectari libeat, nos Marcum citabimus, qui inuerso ordine Ioan-
 nem baptizauisse & prædicauisse scribit. Deinde indignum esse clamant, regni Christi mysteria in-
 fantibus credi, qui quid in illis agatur, non intelligant. Atqui nec in veteri testamento circuncisio-
 nis mysterium intelligebant, quæ & ipsa Christum figurabat, & Apostolo signaculum fidei iussit
 canis dicitur: nec tamen ignorantia illa obstabat, quòd minus circunciderentur. Vel nū infantulos
 hoste intellexisse dicemus, quæ Christus in presenti agebat? Num ergo ridiculus est Christus, qui
 illa facit? Nequaquam. Vt enim regnum eius mera gratia constat, ita mimimè rationis humane
 sensu percipiuntur, ut ij potius ridiculi & inepti censi debeant, qui ad huius calculi omnia reuocant.
 Caterum Atacis clypeum se inuenisse putant, quando Christum dixisse audiunt: Qui crediderit &
 baptizatus fuerit, saluabitur. Hinc enim argumentantur. Nemo nisi qui crediderit, baptizari de-
 beret. Infantes verò non credunt. Ergo baptizandi non sunt. Hic ego modestiam & religiosiorem in
 Christi mysterij considerationem in vobis desidero, o fratres. Cur enim tam audaciter, infantes
 credere negatis, cum Christus illos credentium loco habeat, & multi scriptura loci ea illis tribuant,
 que sola fide consistere possunt? Nam sanctos esse Paulus dicit liberos ex impari coniugio prognatos,
 & vos prophanos dicitis ex veroque parente Christiano genitos. Præterea infantes Deo placere, &
 spiritus esse capaces, scriptura passim clamat. At sine fide quenquam vel sanctum esse, vel Deo pla-
 cere, impossibile est. A fide ergo infantes nequaquam alieni sunt. At fidem (aitis) non profitentur.
 Cur verò vos ab illis professionem exigitis, quam non exigit Deus? Neq; enim dixit Christus: Qui-
 cumque fidem confessus fuerit, & baptizatus, &c. Sed solo credendi verbo vitur. Sed agendum, qua
 fronte homini fidem profitenti baptismum creditis, eundem verò Christianorum paruulis negatis,
 pro quibus ipse Christus quasi fidei dicitur, quando illos in se credere dicit? Maior itaq; est apud vos
 hominis auctoritas, quam Christi, de cuius testimonio tam leuiter sentitis. Sed nupiam in scriptu-
 ris expressum clamatis, quòd paruuli vel baptizari debeant, vel ab Apostolis sint baptizati. Vbi re-
 spondere poteram, nupiam etiam nos aliquo expresso mandato prohiberi, ne baptizentur, nec etiam
 legi, quòd illos à baptismo Apostoli excluderint: & rationes firmiores esse, quæ illos baptizare iubent,
 & ab Apostolis baptizatos esse probent. Sed omisso illo, vestram ignorantiam vos iterum prodero
 dico. Testatur enim Paulus Iherusalitas omnes, qui mare rubrum transferunt, baptizatos esse, & ibi-
 dem eadem illis sacramenta tribuit, quæ nos habemus. At quis in tot millibus plures quoq; infantes
 fuisse dubitabit? Iidem ergo baptismi nostri typum acceperunt, & falsissimum est, quòd nulium
 scripturae locum haberi dicitis, qui infantes baptizatos esse testetur. Respicite igitur o fratres, ne
 dum pertinacius hac vestra commenta defenditis, non Christo dumtaxat aduersari, verum etiam
 publici generis humani & ecclesia hostes esse censeamini, quado infantes nimis temere rejicitis, quos
 verum publicorum & ecclesia seminarium esse, imitò diximus, nec vos negare potestis, nisi cum ratione
 insanire libeat.

Sed ut ad presentis loci tractationem redeamus, cum Christus paruulos sibi adduci velit, id verò
 non alia ratione, quam per baptismum fieri queat, parentum fuerit, ut ex se prognatos citò & reli-
 giosè baptizari curent: eosdè verò cum adoleuerint, piè & sanctè instituant, ne quos per Baptismum
 Christo consecraruunt, postea per negligentiam aut prauam institutionem corrumpant. Quòd hodie
 non pauci faciunt, qui liberis suis tunc demum consultum putant, si vel quaestuosi & auarj artibus
 vel etiam militia mercenarie & sanguinarijs Regum seruitijs illos mancipent. At idem olim ma-

Acto. 10. 36.
 1. Corinth. 1.
 Anabaptista
 confutantur.
 Matth. 28.
 Marc. 1.
 Rom. 4.
 Marc. 6.
 Matth. 28.
 1. Corinth. 7.
 Hebr. 11.
 4
 1. Corinth. 10.
 Parentum offi-
 cia erga suos li-
 beros.

modi exhibet
 tari debent. Ita
 calenit reuolui.
 onere, ne indige
 ca, que paruul
 summa diligenti
 fuisse, & filios
 torum infirmam
 nstitutione inter
 proposuerat, &
 us erat. Et tunc
 occidere deus
 e creditur, vel
 At omnibus
 inio. Hic i
 i, spiritus sancti
 es nullis re
 indit possunt. E
 sanctum salu
 ana institutione
 ecclesia Dei
 num cultu
 riji super
 puella miser
 metia omem
 didit acced
 turbus, in
 tus infirmas
 nis pij & relig
 endamur.
 us in ista
 esse oportet,
 is sibi ex
 nfyderes. Per
 fidem labef
 os ad se
 Causa: Qu
 fuerint. Nam
 aquam in ill
 ali exemplo
 confirmat. Nam
 uo nobis in
 us enim bin
 aduenci debent.
 adducendi. Ad
 as dependat. Ad
 us modo hoc
 staret, ipse
 do per bap

Deute. 6.
Exod. 13.
Psal. 78.
Gene. 18.

quo suo dolore & ingenti liberorum malo sentient, quam infideliter parentum officio functi sunt. Longe aliter Deus, qui passim monet, ut parentes ex se natos à pueris statim in legibus suis doceant, & in sui nominis cognitione influendos curent. Et Abrahamum hoc nomine commendat, quod pueros suos nihil eorum celet, quae ad veram pietatem faciunt. Quia tamen multum ea est ingenia, ut proprios liberos parum curent, Christiani magistratus fuerit, huic malo providere, & quod priuatim à singulis peccatur, publice per scholas & scholarum praefectos, & diligens catechismi exercitium corrigere. Quotquot verò eiusmodi functiones susceperunt, cogitent humeris suis onus temporum esse grauisimum, sed in quo fideliter obeundo de communi patria optime mereri possint. Quis verò in hoc negligentiores aut minus fidi fuerint, ne rationem Deo reddent grauisimam, nec impudenter, si ipsorum culpa male pereant, quos Christo tantopere curae fuisse videmus.

Quomodo regnum Dei à nobis accipi possit

Alterum, quod in Christi verbis obseruandum venit, ad totius vitae & fidei institutionem communis pertinet. Ait enim, Amen dico vobis, qui non acceperit regnum Dei ut puerulus, nequequam in illud ingredietur. Iterum ergo puerulos nobis imitandos proponit, & sicut prius humilitate exemplum ab illis petere docuit, ita nunc in ijs, quae regni Dei mysteria continent, puerulis similes praebet. Sunt in his multa, quae laudem & imitationem merentur, de quibus in Cap. praecedenti dictum est. Ad praesentem verò locum cum primis mihi pertinere videtur fidei obedientia, cuius specimen suae cypris in puerulis elucet. Est enim ex ingenta & originali corruptione affectibus varijs liberati sint, facile tamen parentum monitis & promissis cedunt, nec in longam delibitationem vocantur, quae ab illis proponuntur. Taliter nos quoque, affectos esse cōuenit, si regni Dei consortio frui volumus. Quia enim ab hoc caro nostra abhorret, illius capaces non erimus, quoad carnis sensum & rationem audimus. Totam ergo hanc captiuam duci, & cum suo intellectu omni per fidei obedientiam Deo verbo subijci oportet, adeo ut postpositis omnibus, quae carnis ratio dicit, unum Deum audiamus, illum sequamur, nec de ipsius promissis dubitemus. Talem Abrahamum fuisse legimus, quando Deo vocante patriam dulcissimam reliquit, & postea contra spem sperauit, se ex emortua quasi de uxore semen accepturum esse. Talis Moyses fuit, quando relicta aula & regni spe amplissima divina vocationi sese accommodauit. Talis David, quando exul & extorris de Dei veritate non dubitauit, qui illi regnum promiserat. Tales prophetae fuerunt & Apostoli, qui per mille pericula correpti & constantes durarunt, ut Deo fidem promissam seruaarent. Et huius obedientiae fructus est, quod electi afflictionibus adeo non succumbunt, ut illis potius gloriantur: quae mundo quidem plus quam puerilis stultitia videtur, sed reuera celestis illa sapientia est, quam in praesenti Christus requirit, & sine qua regnum Dei nunquam consequi poterimus.

2. Corinth. 10.
Rom. 1. 16.

Gene. 12.
Rom. 4.

Exod. 2.
Hebr. 11.

Rom. 5.

Regeneratione opus esse.

Ioan. 3.

2. Corinth. 3.

Salus nostra gratuita.
Ephes. 1.
Rom. 8.
Ioan. 6.
1. Pet. 2.
Galat. 6.

Ait cum istam ex nobis ipsis non habeamus, & ingenta carnis ratio eam non modo non admittit, verumetiam extremam stultitiam iudicat: constat nobis regeneratione opus esse, quae reposita faciat, ut tales reddamur, quales nos Christus esse vult. Unde Christus alibi dicebat: Nisi homo natus fuerit à supernis, non poterit videre regnum Dei. Et supernis id est, diuinis nos regenerari oportere ait. Nihil ergo huius humana sapientia efficit, nihil nostri arbitrii vires conferent, quibus ex nobis ipsis ne ad cogitandum quidem idonei sumus. Quomodo enim ad caelestem regenerationem, qua filij Dei efficiuntur, aliquid ex semetipso conferat, qui ad carnalem, quae homo mortalibus & peccator natus est, nihil conferre potuit? Ex mera Dei gratia salutis nostrae ratio tota dependet, quibus priusquam mundi fundamenta iacerentur elegit in Christo, qui item quos elegit & praedestinavit, vocare solet per Euangelium suum, id est, non externa modo praedicatione, verumetiam interna & efficaci spiritu erant: quos verò vocat, eos de iustificat, nec modo peccatis liberat et à mortis aeternae supplicio absoluit, verumetiam ex semine verbi sui immortalis & aeterni renatos nonas in Christo creaturas facit, ut cum illo glorificentur. Horum ergo memores, bonitatem hanc Dei agnoscamus, eadem nos accommodemus assiduo verbi studio & precibus, nec contemni simus, si nos aliquando videri proficisse videamus, verumetiam ex nobis natos & nostra fidei commissos liberos pie & sancti iustitiam curemus, ut ad Christum Iesum adducti, in illo adulescant, illi seruiant, & cum eodem aeternum viuunt. Ipsi debetur benedictio, honor, gloria & potestas in aeternum. Amen.

Et egrediente eo in uiam, quidam cum accurrisset, & accidisset ei ad genua, interrogauit eum: Magister bone, quid faciam ut uitam æternam possideam? Iesus autem dixit ei: Cur me dicis bonum? Nemo bonus, nisi unus, nempe Deus. Mandata nosti: Ne mœcheris, Ne occidas, Ne fureris, Ne falsum testimoniũ dicas, Ne quem damno afficias, Honora patrem tuum & matrem.

Postquam Dominus noster Iesus Christus de matrimonij dignitate & coniugum officijs, item de infantibus sibi adducendis disseruit, noua tractatio sequitur, qua de iuuenum & aduulorum studijs, de opum item siue diuitiarum usu (in quo tota ferè rei domestica administratio consistit) disputatio fit: ita quidem, ut hinc omnes discant, quæ uera sit et compendiosissima beatitudinis consequendæ ratio: una cum multis alijs, quæ suo loco & tempore uidebimus.

Tractationi huic causam & occasionem præbuit quidam, qui ad Christum accedens rogauit, quid facere ipsum oporteat, ut uitam æternam assequi possit. Hunc uero iuuenem fuisse ex Mattheo patet, Lucas eundem principem & non uulgaris dignitatis hominem fuisse scribit. Opum certè & diuitiarum abundantiam omnes simul illi tribuunt. At omnia hæc longe superat, quòd à Christo dilectum fuisse postea audiemus. Quamobrem non osit ante nos consideranda sunt, quæ de hoc dicuntur. Primò accurrisse dicitur, quod magni studij & ardoris indicium est. Deinde ad genua illi prociuit, ut corporis gestu animi submissionem, & quanti ipsum faciat, restetur. Poterat hoc in homine opulento & publicis honoribus illustri planè stupendum uideri, si cogitemus, Christum tunc temporis omnibus eius loci & ordinis hominibus inuisum & exosum fuisse. Præterea honorificè illum compellat. Nam magistrum agnoscit, & quidem bonum, quo nomine illum ab illis distinguere uidetur, qui tunc temporis magistri & doctores uideri uolebant. Postremò magni fecerit oportet Christum, quando questionem de uita æterna consequenda ipsi proponit.

Est sane præclarum esse, & non uulgare animi pij & religiosi specimen, quòd de uita æterna interrogat, cum & iuuenis esset, & diues, quæ duo ferè homines abstractunt, quo minus de futuris & celestibus cogitent. Imò si uerum fateri libeat, illum omnes alios Christi sectatores longe superauisse dicemus. Quis enim hæcenus de uita æterna illum interrogauit? Secuti sunt quidem ex vulgo innumeris: sed hos omnes miracula traherant, quibus se aut gratis pasci, aut morbis liberari posse sperabant. Quare illis dicebat Christus: Queritis me, non quia uidistis signa, sed quia comedistis de panibus & saturati estis. Item: Nisi signa & prodigia uideritis, non creditis. Apostolos autem in Christo regnum terrenum potius quàm celeste somniasse, notius est, quàm ut multis probari oporteat. Solutus ergo hic reperitur, qui animo sincero de uita æterna interrogat. Discant huius exemplo iuuenes, quis nam omnium studiorum scopus ipsis propositus esse debeat: nimirum, ut in cælis æternum uiuere possint, ubi uita huius cursum piè & sanctè absoluerunt. Nec audiendi sunt, qui questionem istam ad iuuenes nequaquam pertinere clamant, et proinde illam in extremam usque senectam differendam esse contendunt. At longè aliud ipsa iuuenilis ætatis conditio & natura requirit: quæ cum affectibus & concupiscentijs quam maxime ardeat, & huius seculi voluptates summi boni loco habeat, futuræ et celestis uita consideratione cum primis in officio retineri debet. Deus certè (ut nuper monuimus) à pueris statim nos in sui nominis & operum suorum cognitione uult institui. Et Legis diuine studium iuuenibus potissimum Dauid commendat, dicens: Quo pacto adolescens emendabit uitam suam? nempe si eam custodiat ut dicitur uerbum tuum. Et Ioannes Apostolus à iuuenibus hoc imperis exigit, ut fortes sint, & Dei uerbo animati malum illum deuincant. Nec desunt exempla, quæ sanctos Dei cultores in ætate flore pietati cum primis studuisse, & de uita æterna quàm maxime sollicitos fuisse testantur. Talem enim Iacobum fuisse legimus, cum Iosepho filio. Talis Daniel cum socijs suis describitur. Et in Timotheo suo Paulus hoc præcipue predicat, quòd à pueris sacras literas nouerit, quæ ipsum eruditum reddere possint ad salutem per fidem, quæ est in Christo Iesu. Sed quid opus est ea commemorare, quæ ueri Dei cultores fecerunt, quando qui inter gentes iuuentus in-

Argumentum
& usus præsentis loci.

Occasio tractationis præsentis.
Matth. 19.
Luc. 18.

Iuuenes uitam æternam querant.

Ioan. 6. & 4.
Luc. 24.

Deut. 6.
Exod. 13.

Psal. 119.
1. Ioan. 2.

Gen. 28. 39.
Dan. 1. 2. 3.
2. Tim. 3.

